

taler paa, ingen Lykke gjør; man han har hidtil været uforbedelig, og jeg skal med den samme No som hidtil fremdeles høre ham, naar han udtaler sine for os Andre aldeles nye Anskuelser, Anskuelser, der ere høist forskjellige fra, hvad Folk i Almindelighed mene om vore konstitutionelle Forhold. — Overhoved har jeg ikke tænkt paa at ville indlade mig i nogen Enkeltthed angaaende det, der foreligger. Det forekommer mig, at flere ærede Talere efter min Opfattelse allerede ere gaaede for dybt ind i forskellige af de foreliggende Enkeltheder, thi vi ere dog fra alle Sider enige om, at det væsentlig ikke er dette, som det for Diebliffet dreier sig om. Jeg kan henholde mig omtrent til Alt, hvad der blev sagt af det ærede Medlem fra Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein), og adskilligt af det, han har sagt, vil gjøre, at jeg ogsaa af Hensyn til Tiden vil fatte mig kort; jeg skal kun holde mig til, hvad det forekommer mig, at det egentlig dreier sig om for Diebliffet. Det var et Foredrag igaar af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille), som foranledigede, at jeg i Aftensmødet i Aftes udbad mig Ordet, ikke fordi jeg paa nogen Maade vilde mene, at jeg skulde kunne hamle op med den Ordrigdom, der er det ærede Medlem saa egen, men jeg tænkte at ville yttre mig angaaende forskellige af de enkelte Punkter, som det forekommer mig, der var af nogen Vigtighed, og iøvrigt lade den Brug, det ærede Medlem gjorde af sit store Talent, ligge. Han søgte at vise, at det var Folkethinget og Landsthinget, som ikke havde kunnet blive enige, og selvsjælgelig fandt han hele Skylden derfor hos Folkethinget. Han søgte at undgaa i den Forbindelse, hvori han talte om disse Ting, at nævne Ministeriet, han nævnedes blot Forholdet imellem Folkethinget og Landsthinget. Men det er ikke dette, her er Spørgsmaal om, det er min Mening, og jeg tror ogsaa de fleste Medlemmers her i dette Thing, at naar der var et Ministerium, som opfattede sin Rolle under vor nuværende konstitutionelle Forfatning saaledes, som jeg troede, at Alle maatte opfatte den, at det nemlig er ethvert Ministeriums Opgave at stræbe hen til, at den store Forskellighed, der er kommen ind med Hensyn til Sammensætningen af Folkethinget og Landsthinget, kunde blive udjævnet derved, at der var en virksom, formaaned, indflydelsesrig Mægler, som stillede sig imellem de to Thing og søgte at faae dem til at blive enige — naar dette var Tilfældet, siger jeg — saa er det min Overbevisning, at saa vilde den Uenighed, der findes imellem Folkething og Landsthing, ikke finde Sted. Men under de Ministerier, vi have haft, siden Folkethingets Flertal blev et andet end det Flertal, som før 1872 var Flertal her i Thinget, har det nuværende Flertal gjort bestemt Fordring paa at blive anerkjendt som saadant, med den Myndighed og Indflydelse, som et Flertal bør have og, derimod

kan vist Ingen have Noget at indvende, thi det er i sin Orden. Men det tidligere Flertal har hidtil ment, at det skulde vedblive at have den samme Indflydelse, uagtet det er blevet et Mindretal. Desuagtet stiller det sig bestandig op, som om det endnu maatte have Flertallets Ret, men det er netop Ulykken, at dette kan det ikke have, naar det er Mindretal. Dette Parti kan ikke forsones sig med den Lante, at det, som har haft Magten lige siden 1848 eller 49, ikke fremdeles skulde have den, uafhængig af, hvorledes Folkestemningen med Hensyn til Folkethingets Sammensætning bliver. Jeg tror, at denne Opfattelse ogsaa er gaaet over paa de Ministerier, vi siden den Tid have haft. De have ikke stillet sig, som om de skulde stræbe hen efter at være i Overensstemmelse ogsaa med Folkethinget, de have ikke stillet sig op, som om de vare de naturlige og ogsaa de konstitutionelle Mæglere mellem Folkething og Landsthing; men de have stillet sig faaledes, at det er Landsthinget, som de udelukkende have søgt deres Støtte hos, og de have stillet sig imod ethvert væsentligt og vigtigt Fremskridt i folkelig Retning, som Folkethingets Flertal har fordret i Bevidstheden om, at det er ogsaa Folkets, de Vælgeres Mening, som have sendt det, at der skulde gives det nogen Indflydelse. Det nytter ikke, at man siger, at det er tre Ministerier. Mine Herrer, jeg tror ikke, at det er Ministerierne, vi bekæmpe som Ministerier, men vi bekæmpe Ministerierne, fordi vi maa forlange et Skifte af System. Det er os ganske ligegyldigt, hvilke Personer der kommer, om Nogle gaa og Andre komme, naar de, der blive, repræsentere det samme System, naar de regjere efter det samme System, og det vil derfor ingen Betydning have, om det i Stedet for tre er ti eller nok saa mange andre Ministerier. Naar Systemet er det samme, maa Tilstanden vedblive at være den samme, og Striden maa vedblive at være den samme, saalænge de Grundsætninger, som det nuværende Folkethingsflertal bærer oppe, vedblive at være baarne oppe af Folkethingets Flertal. Skifter det saaledes, at Folkethingets Flertal igjen kommer til at hylde de Grundsætninger, som Ministeriet og vore ærede Modstandere her i Thinget hylde, saa kommer deres berettigede Tid igjen, saa have de Ret til igjen at fordrø Flertallets Ret; men de have ikke denne Ret, saalænge Folkethingets Flertal staar paa andre Grundsætninger, valgt ved Tillid af den store Flethed af Landets Vælgerbefolkning. Derfor er det klart, at, naar denne Spænding er kommet mere og mere tilstede og har ubivillig sig mere og mere, saa er dette ikke Folkethingets Skyld, saa er det ikke Landsthingets Skyld, men saa er det Ministeriets Skyld. Ministeriet er kommet til det ene Thing og har sagt: Gjør det og det, forandrer det og det, som Folkethinget nu har indsat, modsæt Over den og den